

„нормализацији издаје“ (2) која је извршена закључивањем тзв. бриселског споразума.

Уставне промене заговарају, наравно и домаћи извршиоци, како би накнадно озаконили противзаконите радње које су предузимали и до краја извршили преузете обавезе.

Основни циљ промене важећег Устава био би, пре свега, накнадна легализација предаје једног дела државне територије у руке албанских сепаратиста, а затим и даља разградња и ослабљивање Републике Србије, све до њеног потпуног разваљивања и уништења.

На мети би се прво нашла преамбула и текст заклетве Председника Републике, јер директно сметају и представљају непремостиву правну препреку за намеравану предају Косова и Метохије.

Затим би се мењао облик државног уређења, те би уместо унитарне државе, под изговором регионализације и децентрализације била извршена суштинска (кон)федерализација Републике Србије. Каква би даља судбина Србије била, лако се може претпоставити и на основу судбине биших федералних држава као што су СФРЈ и СРЈ. У вези са тим, треба поменути већ отворено прокламоване циљеве појединих политичких партија из северне покрајине који захтевају законодавну, извршну и судску власт за Војводину, уз право на изворне приходе.

Измене би, по свој прилици, претрпеле и одредбе Устава које се односе на језик и писмо у службеној употреби, које одредбе се већ увелико и масовно крше без било каквих санкција. Шта више, ове одредбе Устава некажњено крше и поједини државни органи!

И на крају, као најважније, планиране измене Устава предвиђају уградњу „интегративне клаузуле“ тј. клаузуле о преносу дела суверенитета Републике Србије на институције Европске уније. Ова клаузула би предвиђала могућност Републике Србије да на основу међународног уговора повери и пренесе вршење својих суверених права на међународне организације (ЕУ) уз евентуалну могућност уласка и у одбрамбене савезе са државама које се темеље на сличним вредностима. Уградња инегративне клаузуле би озаконила пренос већ похараног суверенитета Републике Србије, чиме би наступиле тешке последице по нашу земљу, а могућност поновног успостављања државног суверенитета свела би се на минимум. Као што је речено, интегративна клаузула би отворила врата уласку земље и у НАТО пакт, а што би се наметнуло као логично решење након прикључења Европској унији, чије чланице углавном и чине тај војни савез. Тиме би се Србијашла у канџама војног савеза који нас је својевремено бомбардовао, а на супротној страни у односу на све оне који су данас на мети тог истог савеза.

Оно што је индикативно је чињеница, да за разлику од мање развијених чланица ЕУ, Немачка нема интегративну клаузулу у свом уставу што значи да та земља никоме није уступила део своје суверености (1).

Поставља се питање као спречити овакве катастрофалне и погубне измене важећег Устава?

Треба знати да су потпуно неистините и измишљене тврдње да су промене Устава неопходне и да је устав „кочница друштвеном развоју“. Та теза је измишљена како би се код наших грађана, у самом старту, психолошки елиминисала свака могућност супротног начина размишљања, а промена Устава наметнула као једино могуће решење, што је нетачно.

Истина је управо обрнута. Важећи Устав Републике Србије јесте кочница, али не „друштвеном развоју и променама у земљи“, како то тврде заговорници европских интеграција, већ је Устав